

РЕШЕНИЕ

№ 28734

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 08.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **5141** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба, подадена от Р. И. Л., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [улица], чрез адв. А. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GRAM-2572661 от 21.03.2026 г., издадена от командир отделение към СДВР, РУ 02-СДВР, с която спрямо оспорващия на основание чл. 171, т. 2а, б. "б") от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - "прекратява регистрация на ППС на собственик, който управлява МПС и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или тест за установяване на концентрация на алкохол и/или употреба на наркотични вещества и техните аналози или не изпълни предписания за медицинско изследване с доказателствен анализатор или медицинско изследване и вземане на биологични проби, за срок от 24 месеца". Като отнети документи е посочено СУМПС –[ЕИК]. В жалбата се излагат доводи незаконосъобразност на оспорената заповед, поради липса на мотиви в същата, издадена от некомпетентен орган, при съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона, т.е. на всички основания по чл. 146 от АПК. В жалбата се сочи, че жалбоподателят действително е отказал да му се направи тест на място, но е пожелал да му бъде направена кръвна проба за наличието на алкохол в кръвта, но служителите на 02РУ – СДВР не са му дали нужните за изследването стикери, което е и възпрепятствало даването на кръвна проба в МБАЛ Света А.. Соочи се и това, че в оспорената ПАМ е налице противоречие, тъй като със същата е отнето СУМПС, но е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "б") от ЗДвП, въз основа на която се прекратява регистрация на МПС. Оспорва

се и срокът за който е приложена ПАМ, а именно 24 месеца, вместо не повече от 18 месеца. Според жалбоподателя оспорената заповед е издадена и в нарушение на чл. 35 от АПК при неизяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който заявява, че поддържа изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Претендира присъждане на сторени разноски по делото в размер на 385,11 евро, от които 380 евро адвокатско възнаграждение е 5,11 евро държавна такса.

Ответникът - командир отделение към СДВР, РУ 02-СДВР, редовно призован, не се представлява в открито съдебно заседание. В писмени бележки, чрез юрк. И., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Счита оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка за законосъобразна. Намира за установено от обективна и субективна страна съставът на нарушението. Претендира юрисконсултско възнаграждение и в условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 21.03.2026 г. срещу Р. И. Л. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 5254612 за това, че на 21.03.2026 г. в 21:00 ч. в [населено място], на [улица]пред № 3 с посока на движение от [улица]към [улица]Р. Л. управлява личния си лек автомобил, марка О., модел Вектра с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена служебна проверка водачът отказва да бъде тестван с техническо средства ALCOTEST DREGER 7510 с фабричен номер 0144 за алкохол. В АУАН е посочено, че е издаден талон за медицинско изследване с № 0179890 и 8 броя стикери за МБАЛ Св. „А.“. Като извършено нарушение е посочена разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ № GPAM-2572661 от 21.03.2026 г., на командир отделение към СДВР, РУ 02-СДВР, по чл. 171, т. 2а, б. "б") от ЗДвП, с която спрямо Р. И. Л. е приложена принудителна административна мярка „временно прекратява регистрацията на ППС на собственик, който управлява МПС и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или тест за установяване на концентрация на алкохол и/или употреба на наркотични вещества и техните аналози или не изпълни предписания за медицинско изследване с доказателствен анализатор или медицинско изследване и вземане на биологични проби, за срок от 24 месеца“. В ЗППАМ като фактическа обстановка е посочено: на 21.03.2026 г. в 21:00 ч. в [населено място], на [улица]пред № 3 с посока на движение от [улица]към [улица]Р. Л. управлява личния си лек автомобил, марка О., модел Вектра с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка водачът отказва да бъде тестван с техническо средства ALCOTEST DREGER 7510 с фабричен номер 0144 за употреба на алкохол. В заповедта е вписано, че е издаден талон за медицинско изследване с № 0179890 и 8 броя стикери за МБАЛ Св. „А.“.

В процесната заповед е посочено като извършено нарушение нормата на чл. 174, ал. 3, предложение 1 от ЗДвП, съгласно която разпоредба водач на МПС, който не е участвал в пътнотранспортно произшествие и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно

превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., с изключение на случаите по чл. 343б, ал. 6 от Наказателния кодекс.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, приобщени към административната преписка, допълнително представени от страните в хода на съдебното производство, включително доказателства относно компетентността на издателя на оспорения акт.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-2572661 от 21.03.2026 г., издадена от командир отделение към СДВР, РУ 02-СДВР, с която спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. "б") от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква "а" и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 2 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в районните управления при СДВР. В такова качество ответникът е издал оспорената заповед, видно от приложената по делото заповед № 513з-167/15.01.2015 г. на директора на СДВР. Следователно неоснователни са твърденията в жалбата за некомпетентност на издателя на оспорения акт.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Посочени са издателят и адресата на заповедта, фактическите и правните основания за издаването, както и редът за обжалването. Същата е датирана и подписана.

В случая обаче настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалноправните разпоредба.

Както бе посочено по-горе процесната ЗППАМ е приложена на основание чл. 171, т. 2а, б. "б") от ЗДвП, съгласно която за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: т. 2а - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, като в б. „б“) е посочено - концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в

кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година, т.е. законодателят е предвидел интервал от време за прилагане на ПАМ, като на административния орган е предоставена възможността, при условията на оперативна самостоятелност и с оглед конкретните обстоятелства, да определи точния период от време, през който тя да се прилага. По тази причина посочването на срока на принудителната административна мярка е съществен елемент на индивидуализацията и.

С разпоредителната част на заповедта обаче административният орган е приложил процесната ПАМ за по-дълъг от предвидения в закона срок, а именно 24 месеца, вместо от 6 до 12 месеца. Констатираният порок е съществен и обуславя незаконосъобразността на обжалваната заповед, само на това основание – издадена в противоречие с материалноправните разпоредби. Органът е бил длъжен да определи продължителността на прилагане на мярката в интервала, посочен от законодателя и е недопустимо увеличаването на този срок. Това задължение произтича от принципа на съразмерност, установен в чл. 6 от АПК, който гарантира, че намесата в правната сфера на лицето е оправдана и пропорционална и задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Прилагането на ПАМ за срок по-дълъг от предвидения в закона, води до извод за незаконосъобразност на същата.

Налице е и друго противоречие в процесната заповед. От една страна с оспорения административен акт е приложена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "б") от ЗДвП, съгласно която се прекратява регистрация на МПС, съответно се отнемат регистрационните табели на ППС, но в случая в заповедта е посочено, че се отнема СУМПС[ЕИК]. В ЗДвП е предвидена нормата на чл. 171, т. 1, б. "б") от ЗДвП, съгласно която за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат ПАМ – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Именно това е нормата, която административният орган следва да приложи при налагане на ПАМ „временно отнемане на СУМПС“ при отказ на водача да бъде тестван за алкохол. Дори и да се приеме, че това е нормата, която органът е следвало да приложи, то отново срокът на приложената мярка е по-голям, тъй като в оспорената заповед е посочено „за срок от 24 месеца“, вместо до 18 месеца. Тези противоречия в оспорената заповед не могат да бъде санирани в хода на съдебното производство и водят до извод за незаконосъобразност на същата. В случая съдът може само да предполага коя ПАМ е приложена спрямо адресата, което възпрепятства и проверката за законосъобразност на процесната заповед. Неяснотата в съдържанието на оспорената заповед е толкова съществена, че я прави немотивирана и представлява самостоятелно основание за нейната отмяна.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като постановена в противоречие с материалноправните разпоредби, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора разноси на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят в полза на жалбоподателя. В случая претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия в общ размер от 385,11 евро, от които 380 евро адвокатско възнаграждение, платени в брой съгласно представения по делото Договор за правна защита и съдействие и 5,11 евро държавна такса. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност направено от процесуалния представител на ответника, тъй като претендираната сума е под размера определен с № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Ето защо ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в размер на 385,11 евро, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № GРАМ-2572661 от 21.03.2026 г., издадена от командир отделение към СДВР, РУ 02-СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Р. И. Л., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [улица], разноски по делото в размер на 385,11 (триста осемдесет и пет евро и единадесет евроцента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: